

Република Србија
УПРАВНИ СУД
II-2 6У 5012/12
29.11.2012.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: др Јадранке Ињац, председника већа, Јелене Тишма-Јовановић и Биљане Тамбурковски Баковић, чланова већа, са судијским помоћником Светланом Живановић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби А.А. из села ..., општина ..., кога заступа Ђура Благојевић, адвокат из Ниша, ПЦ “Амбасадор”, локал 58, против тужене Војне поште 8486 Панчево, ради поништаја решења Уп-2 број 1-2 од 03.04.2012.године, у предмету отварања права на накнаду трошкова за долазак на рад и повратак са рада, у нејавној седници већа одржаној дана 29.11.2012.године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Војне поште 8486 Панчево, Уп-2 број 1-2 од 03.04.2012.године, и предмет враћа надлежном органу на поновно одлучивање.

Образложење

Оспореним решењем, одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења ВП 6006 Ниш, УП-1 бр.178-2 од 14.12.2011.године, којим је ставом првим диспозитива, престало право тужиоца на накнаду трошкова превоза за долазак на рад и повратак са рада у висини накнаде трошкова због одвојеног живота од породице, за приградски превоз Врање-Ниш и обратно, почев од 03.07.2008.године, закључно са 31.12.2009.године. Ставом другим диспозитива, обавезује се тужилац да на име неосноване накнаде трошкова превоза за долазак на рад и повратак са рада, врати примљени износ

накнаде за период 03.07.2008.године закључно са 31.12.2009.године. Ставом трећим и четвртим диспозитива првостепеног решења тужиоцу се признаје право на накнаду трошкова превоза за долазак на рад и повратак са рада за прву зону градског саобраћаја у Нишу, у висини цене месечне карте за период од 03.07.2008.године закључно са 31.12.2009.године, као и трошкови превоза за долазак на рад и повратак са рада у висини накнаде трошкова због одвојеног живота од породице за приградски превоз Врање-Ниш и обратно, почев од 01.01.2010.године па надаље, док за то постоје законски услови. Ставом 5. одређује се да ће обрачун по том решењу вршити РЦ МО а ставом шестим да се тим решењем замењује решење ВП 6006 Ниш УП-1 бр.164-1 од 28.11.2011.године.

У тужби којом је, преко пуномоћника, покренуо управни спор тужилац оспорава законитост решења туженог органа наводећи да су управни органи повредили правила поступка тако што пре доношења решења нису утврдили све одлучне чињенице и околности које су од значаја за доношење решења и тужиоцу нису омогућили да оствари и заштити своја права и правне интересе у смислу члана 125. ЗУП-а. Даље наводи да у поступку није утврђено на основу којих доказа се изводи закључак да је тужилац починио штету Војсци те да ли је у време када је наводно изнајмио стан, тужилац имао право на накнаду за одвојени живот у смислу чл.17. Правилника о накнади путних и других трошкова. Истиче да је првостепени орган заменио решење описано у ставу 6. изреке решења, али то није учинио на законит начин јер је за измену решења потребан захтев или пристанак странке у смислу члана 255. ЗУП-а, што овде није случај. Сматра да саслушање странке и сведока у дисциплинском поступку имају важност само за тај поступак, па је обавеза управних органа била да чињенично стање утврде и спроведу сагласно одредби члана 125-139 ЗУП-а. Због повреде материјалног права и грубог кршења закона на штету тужиоца, тужилац захтева, основом чланан 11. Закона о управним споровима, накнаду штете коју је претрпео извршењем наведеног акта и исту опредељује на износ од 200.000,00 динара заједно са законском затезном каматом од дана настанка штете до коначне исплате. На основу изложеног предложио је да суд тужбу уважи а оспорено решење поништи.

У одговору на тужбу, тужени орган је, остајући у свему при разлозима датим у образложењу оспореног решења, предложио да суд тужбу одбије.

Испитујући законитост оспореног решења у складу са чланом 41. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао

Тужба је основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је тужени орган нашао да је жалба тужиоца неоснована са образложењем да, није благовремено пријавио насталу промену која је од утицаја на висину и право пријема накнаде, због чега је против тужиоца, решењем команданта ВП 6006 Ниш, инт.бр.20441 од 27.04.2011.године, покренут дисциплински поступак. Тужени орган у образложењу оспореног решења даље наводи да је тужилац саслушан од стране водиоца дисциплинског извиђаја и да је утврђено да је тужилац у току 2008.године и 2009.године боравио у стану у Нишу, у улици ... бр. ... и да му за тај период припада право на накнаду трошкова за 1.зону градског саобраћаја Ниш, у висини месечне карте, односно за период од 03.07.2008. до 31.12.2009.године, с обзиром да је на захтев првостепеног органа, тужилац доставио доказ о адреси становања из које је утврђено да у периоду од 01.01.2010.године, тужилац заиста станује на адреси Врање, село Тибужде. Како је због измењених околности у односу на остваривање накнаде трошкова превоза за долазак на рад и повратак са рада било неопходно донети ново решење, као и поступак враћања незаконито исплаћених новчаних средстава за наведени период, то је тужени орган одбио жалбу тужиоца, налазећи да доношењем првостепеног решења није повређен закон на штету тужиоца.

Оцењујући законитост решења туженог органа, Управни суд налази, да се основаном тужбом тужиоца указује да је оспореним решењем повређен закон на његову штету, с обзиром да су при доношењу првостепеног решења учињене повреде правила поступка прописане одредбом члана 199.став 2.Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ”, бр.33/97 и 31/01 и “Службени гласник РС”, бр.30/2010), којом је, између осталог, прописано да образложење решења садржи правне прописе и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву. Наиме, првостепени орган се у уводу и образложењу решења позива на одредбе члана 141.и 142. Закона о Војсци Србије и члана 33. Правилника о накнади путних и других трошкова у Војсци Србије, али не наводи по ком правном основу из Закона о општем управном поступку је донео ожалбено решење и њиме изменио решење од 28.11.2011.године. При томе, само позивање на законски основ, без спроведеног поступка код надлежног суда, не може бити основ за обавезивање на враћање износа из диспозитива решења првостепеног органа, због чега је решење првостепеног органа донето уз битну повреду одредаба Закона о општем управном поступку, а које повреде тужени орган оспореним решењем није отклонио, па је суд тужбу уважио а оспорено решење поништио.

Полазећи од изнетог и одредбе чл.33.став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС” бр.111/09) којом је прописано да суд решава без одржавања усмене расправе само ако је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, или ако странке на то изричито пристану, Управни суд је нашао да су се, у конкретном случају, стекли услови за одлучивање о законитости оспореног решења без одржавања усмене расправе. Ово стога што је оспорено решење засновано на утврђеном постојању повреде правила поступка од стране туженог органа која ће бити отклоњена у поновном поступку одлучивања пред органом управе.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, на основу чл.42.став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр. 111/09) одлучио као у диспозитиву ове пресуде, с тим што су примедбе суда у погледу поступка, изнете у овој пресуди, обавезне за тужени орган у смислу одредби члана 69. истог Закона.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 29.11.2012. године, II-2 6У 5012/12

Записничар
Светлана Живановић,с.р.

Председник већа-судија
др Јадранка Ињац,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЦРП.